

DOMINIK DÁN

ŽIJEŠ JENOM
DVAKRÁT

ŽIJEŠ JENOM
DVAKRÁT

Dominik Dán

ŽIJEŠ JENOM
DVAKRÁT

slovaart

Text © Dominik Dán 2011
Translation © Jan Hanzlík 2018
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2018

ISBN 978-80-7529-643-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Diliges proximum tamquam se ipsum.

Miluj bližního svého jako sebe samého.

(Nový zákon, Evangelium podle Marka 12, 31)

Věnuji Zuzaně a Petrovi Gúckým.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Mgr. Martině Móricové,
MUDr. Denisi Valentovi, MUDr. Jaromíru Chorváthovi
a MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc.

1

ÚNOR 1999

Krauz zaparkoval tak, aby viděl na vchod. Vězně propouštěli v osm, než odevzdali věci a převlékli se... v devět vycházeli ven. Věděl to ze zkušenosti, ale pro jistotu zavolal Velickému, aby zbůhdarma nemarnil čas. Potvrdil mu to. A poděkoval. Proč, vždyť to nebyl jeho bratr.

Koukl na hodinky. Osm padesát šest. Zapálil si cigaretu a pootevřel okénko. Vypnul rádio. Nechtěl být vyrušován.

Na chodníku před branou chodil tam a zpátky mladý muž. Velice hezky oblečený. Jako by nakupoval ve Vídni. Kouřil. Občas koukl na hodinky, občas si potáhl. Odhodil nedopalek, zašlápl ho a zapálil si.

Dveře zarachotily a otevřely se. Vyšel muž v dlouhém kabátě, trochu shrbený, skoro padesátník. V ruce měl cestovní tašku. Udělal krok.

Ten naproti odhodil nedopalek a zapomněl ho zašlápnout. Stáli a mlčky na sebe hleděli.

Dveře se s rachotem zavřely. Muž sebou trhl a opatrně se ohlédl.

Někdo je natřel na šedo. Barev je spousta, jen duha jich zná sedm a prý se dají i míchat. Tyhle stačily na šedo. Hnusná šedá... olejová, lesklá a odporně lepkavá. Natřené byly už dávno, ale stále vypadaly lepkavé.

Muž pro jistotu udělal ještě jeden krok a prohnul se v pase, aby ho neumazaly. Potom pustil tašku na zem.

Nejdřív jen nesmělé podání rukou. Něco si říkali, ale Krauz byl příliš daleko a neslyšel. Vlastně... slyšel všechno.

„Tati... promiň... já...“

„Kamilku... promiň... já...“

Potom se objali a stáli tam dlouho. Ramena se jim třásla.

Krauz odcvrnkl nedopalek a zavřel okno. Nastartoval a pohnul se dolů ulicí. Na jejím konci se ještě podíval do zpětného zrcátka.

Kamilové se objali kolem ramen a bok po boku odkráčeli směrem... jen tak, někam do života.

Krauz dal přednost zprava, projel křižovatku a prokličkoval úzkými uličkami ke Dvěma lvům. Služební auto nechal na dvoře policejního ředitelství a výtahem se vyvezl do třetího patra. Tady byl doma, někdy častěji než doma, ale taková už byla služba na oddělení vražd.

„Ukojenej?“ zeptal se Chosé, sotva parťák vešel do kanceláře. Rozvalený v křesle se posunul výš, neboť už takřka ležel a v nepohodlné poloze ho rozbolely záda a krk.

Krauz za sebou zabouchl dveře a sedl si za stůl. Na parťákovu uštěpačnou otázku nehodlal reagovat. Posunul dva spisy z levé strany na pravou, smrknul – venku byla zima a v přetopené kanceláři se mu spustil sopel. Spisy vrátil zpět, neboť tam bylo jejich místo a jinde by mu beztak překážely. Narovnal šňůru od telefonu a přehodil ji za aparát.

„Štve tě to hodně?“ Váňa mu přes stůl podal obložený chlebíček.

Krauz si ho nevšímal.

Tlustý Váňa trhl rukou – jakože když nechceš, nedám ti nic, ale Krauz byl rychlejší a chlebíček si přece jen vzal.

„Díky,“ zavrčel a zakousl se.

Burger odložil noviny, složil je do čtverce, típl cigaretu a zapálil si novou.

„Dejte mu pokoj,“ zastal se Krauze a zpoza kouřové clony ho zkoumal dlouhým, vytrvalým pohledem.

„Co čumíš i ty?“ osopil se na něj Krauz.

Ale Burger neodpovídal, jen pokrčil rameny. Rozuměl mu.

Oto Hanzel si čistil devítku a jen tak na půl huby procedil, že souhlasí s Burgerem, aby dneska dali Krauzovi pokoj.

„Dejte mu pokoj, volové!“

Richard Krauz dojedl chlebíček, vyplivl kousek cibule, z mezizubí si vydloubl semínko rajčete, také ho vyplivl, mlaskl a kývl na Burgera, aby mu jednu hodil.

Burger mu hodil cigaretu i zápalky.

„Poslední sem vykouřil dole na dvoře a nechtělo se mi jít do stánku, promiň,“ omluvil se, ale nemusel, protože cigaretu by dostal tak jako tak, i bez zbytečného vysvětlování.

Ale řekl to a omluvil se, neboť nějak začít musel. Angličané říkají, že nejlepší způsob, jak začít, je začít, a Krauz tohle anglické přísloví znal. A proto začal – bez okolků, přímo. Potáhl si, znovu si nehtem prorejdil mezeru mezi zuby a znovu odplivl, i když už neměl co.

„Samozřejmě že sem ukojenej, váženéj pane Fischere, a úplně normálně mě to sere, váženéj pane tlustej odpornej Mikovičí!“ Krauz odpověděl dvěma kolegům najednou. „Vás ne? Kurva! Ten chlap strávil v cele číslo sedmnáct úplně zbytečně víc jak pět let. Pět let života v prdeli! A v jakým prostředí! Umíte si představit, co ten chlap uvnitř zažil? Umíte si představit, co se tam děje, když se dovnitř dostane profesor matematiky? Vy ste z mramoru, nebo máte jen takový hlavy? O co vám de? Chcete mě nasrat hned po ránu?“

„Ne,“ utrousil Chosé a sesunul se v křesle o něco níž. Zapálil si z vlastních, labužnický vyfoukl kouř a nahodil neutrální ksicht, aby neprovokoval, protože logicky předpokládal, že Krauz ještě neskončil a přednáška bude pokračovat a může trvat dost dlouho.

Nemýlil se.

„Dva detektivové od nás to zprasili hned na místě činu a vysloveně odfláklí práci. A ani pak nikoho z policajtů nenapadlo pořádně prověřit jeho alibi. Doktor Kamil Puskailer kvůli nám odseděl úplně zbytečně pěkných pár let v base, přišel o manželku, o práci, o postavení, o úctu, syn se na něj zvysoka, víte co, a vám se zdá divný, že sem si byl vychutnat jeho propuštění a první setkání se synem po tolika letech? Mně ne. Ani mi to nedělalo potíže. Já sem tam prostě jel a docela v pohodě sem si to vychutnal.“

„Mám ti připomenout, že část viny vzal na sebe sám a zcela dobrovolně? A jak geniálně to sehrál jeho švagr Bohuš Bognár, to taky víš. Ty víš o tom případu nejvíc, ne? Tak co vyskakuješ?“ Burger ho uzemnil zatím jen mírně, ale kdyby bylo třeba, také byl připravený na delší projev.

„Dobře, Edo, ale faktem je, že naši vypečený kolegové se chopili nejpohodlnějšího řešení, jaký se jim naskytl, sbalili

prvního pachatele, co se jim připlét do cesty, šoupli ho přímo tam a eště za to dostali odměnu. Ani neuvažovali o tom, že je nevinnej. Je sakra pohodlný zavřít prvního z rodiny, co je jen trochu podezřelej. Ne, s takovym řešením se prostě nedokážu smířit!“

„My taky ne, jenom o tom nevedeme sáhodlouhý traktáty.“

„Traktáty...“ povzdechl si Krauz. „Váňo, tvůj kolega tady používá cizí slova, kterejm nikdo nerozumí. Co sou to traktáty? Můžeš mi to, proboha, vysvětlit, protože mi z vašeho ležérního postoje k celý věci asi jebne!“

Tlustý Váňo nedokončil pohyb rukou a lžice plná vlašského salátu neskončila v jeho ústech, ale zůstala na půli cesty v prostoru. Váňo ztuhl, zamyslel se.

„Traktát...“ dumal detektiv s hmotností hrocha, povytáhl obočí a zavrtěl hlavou. „Ríšo, co je klystýr, to bych věděl, to mi už dělali, když se mi chystali operovat slepý střevo, ale traktát...“ bezmocně zavrtěl hlavou a lžice skončila tam, kam měla původně namířeno.

Krauz souhlasně a trochu i soucitně přikývl.

„Máš pravdu, klystýr se dělá v zaživacím traktu, proto se ti to zdá podobný, ale jinak to vůbec nesouvisí. Klystýr a traktát, zvláštní kombinace, Váňo, ale nelam si s tím hlavu, já se z těch bujarejch Edovo řečí už nějak vyližu i tak. Ale děkuju ti za snahu.“

„Fakt nemáš zač, Ríšo.“

„Taky pravda.“

Tím považovali debatu za ukončenou a Eda Burger si otevřel jiné noviny, Chosé se pohodlněji rozvalil v křesle, Oto Hanzel začal rozebírat záložní zásobník a Váňo si nabral trochu z tresky.

Krauz si otevřel spis, a aniž by věděl, co čte, se začetl.

„A kde zas vězí ten prcek mrňavej?“ zeptal se a ani nezvedl zrak od tiskopisu s výpovědí korunního svědka.

Nikdo mu neodpovídal, každý se věnoval své práci, kromě toho nikoho konkrétního neoslovil.

„Chosé?“ zdůraznil Krauz a parták lenivě zareagoval.

„Kuky se ráno omluvil šéfovi, propouštěj mu mámu z nemocnice, šel zařídit převoz domů... a tak.“

„Takže už se má líp?“

Burger opět odložil noviny. „Ani ne, Ríšo... vlastně, kluci, chtěl sem vám říct...“ zaváhal a odložil noviny na stůl. Počkal, dokud mu všichni nevěnovali pozornost. „Kukyho mámu nepropouštěj z nemocnice proto, že by se měla líp, spíš naopak. Vypadá to tak, že jí propouštěj domů umřít. Něco jako poslední přání.“

Všichni ztuhli a hypnotizovali Burgera.

„No,“ vysvětloval, „předevčírem sem se potkal s Peťou, Kukyho bráchou, a řek mi, že mamka je v posledním stádiu. Ani operace, ani ozařování už nemaj smysl. Kuky o tom před náma nechce mluvit, ale měli bychom k němu bejt ohleduplný a o smrti se vyjadřovat trochu s úctou, aspoň dokud to nebude mít za sebou. Znáte Kukyho, je to Frigo, nedá na sobě nic znát, ale určitě to v něm vře a byl bych nerad, kdyby i vyvřelo. Já vim, že u nás na oddělení není snadný nemluvit o smrti, ale odpusťme si aspoň ty zbytečný nablby fórky. Ste pro?“

„Jasná věc,“ souhlasil Váňa a ostatní přikyvovali.

„Ty chodíš na psychiatrii, Edo? Už to potřebuješ?“ zeptal se po chvíli Chosé.

„Ne, ty blbče, ale potkali sme se s Peťou v tržnici, dali sme si dvakrát dvě deci bílýho a vylezlo to z něj.“

„Po třetím litru.“

„No, chvíli sme se zdrželi, připouštím,“ zatvářil se provinile Burger a mávl rukou směrem k Chosému, aby už dal pokoj a nerýpal.

„To, že Peťo...“ začal Váňa, ale Chosé ho přerušil.

„Pořád eště mluvíme o Kukyho bráchovi?“

„No jasně,“ pokračoval Váňa, „tak to, že je psychiatr, nevadí, je to fakt fajn kluk. Taky sem se s nim minule potkal u vínka na Miletičce a řek mi, že to, že furt žeru, je v podstatě normální a nejsem duševně vadnej. Prej je to jen ze stresu a můžu pokračovat dál.“

„Peťo by měl vrátit diplom. Je to na hovno psychiatr, když rozdává takový rady,“ zamumlal Chosé, ale bylo ticho. Jeho nahrávku na smeč nikdo nepřijal, protože parťák byl našťvaný, Kuky chyběl a ostatním se nechtělo kontrovat. A Váňa zase nic nepochopil.

2

„Andy, je za sedm minut deset, nestíhám,“ řekl chlapík v červeném mundúru řidiči. Ten jen ohnul pravou ruku a zkontroloval pravdivost spolejezdcovy informace na hodinkách na zápěstí.

Také řidič byl v červeném. Kdyby se neopírali o operadla, na jejich zádech by se dal přečíst velký modrý nápis RZP, ale opírali se. Sanitář měl dokonce nohu pohodlně nataženou na palubní desce, takže se nedalo přečíst opravdu vůbec nic.

„Máš pravdu,“ souhlasil Andy, jednou rukou pustil volant a nahnul se ke středovému panelu. Stiskl červený knoflík a páčku vedle něj vytáhl nahoru.

Sanitka Rychlé zdravotní pomoci zaječela, zablikala, ulicí se rozlehly kvílivé tóny přitahující pozornost všech chodců na chodníku a řidičů v autech před nimi. Taxikář se přilepil k pravému obrubníku, a když zjistil, že sanitka ani tak neprojde, podřadil, přidal a najel dvěma koly na trávu. Auta před ním to měla snazší, ta vpravo uhnula víc vpravo, ta vlevo uhnula víc vlevo a sanitka se uličkou bez problémů dostala až k semaforům.

Andy zkontroloval situaci na křižovatce, dal přednost blbci s venkovskou poznávací značkou, který si houkání přicházející odevšad vysvětlil jako akční honičku z béčkového filmu a pro jistotu přidal, nechal ho v panice zmizet z křižovatky a vyrazil za posledním autem, co stihlo projet na zelenou. Za chvíli ho dohonil a vyžíval se, jak mu všichni uhýbají z cesty, a aniž by sundal nohu z plynu, letěl městem sto deset.

„Jupí!“ lebedil si sanitář, neboť čas už přestal být důležitý a vidina sladké odměny získávala reálné kontury.

„Míšo, takhle nějak sis to představoval?“

„Přesně, Andy, přesně, jen vydržet a nepolevovat,“ užíval si sanitář a ještě jednou zkontroloval zelenkavě svítící displej na palubní desce. „Sme v pohodě, čas máme dobrý, bude překvapená!“

Křižovatka před nimi byla užší, auta neměla kam uhnout. Andy to viděl už z dálky, přibrzdil a hledal si místo. Nenašel ho a musel přibrzdit ještě víc. Poslední dvě auta se snažila přitisknout ke krajnici, i ta před nimi, Andy se mezi ně vmákl, ale potom definitivně zastavil. Zepředu je blokovala tatra s hromadou šterku na korbě a vedle něj...

Naskočila zelená a první auta se pohnula. Tatra vypustila mračno naftového dýmu a s rachotem se také pohnula. Sanitka vedle ní vyrazila mnohem pružněji, předjela nákladák a v ostrém úhlu zahнула do boční uličky.

„Andy, houkáme, nestůj!“

Andy svíral volant a civěl za mizející sanitkou. Pořád stál.

„Andy!“

Andy konečně zařadil rychlost a vyrazil.

„Míšo... Michale, viděls tu před náma?“

„No. Co seš tak vyjevovej? Kdo to byl, Vlado? Mám mu zavolat vysílačkou, ať příště nepřekáží?“

„Viděls jí?“

„Seš na nervy nebo co? Dyť sem ti říkal, že viděl.“

„Byla to naše sanitka.“

„Byla.“

„Nemyslim jakože z naší nemocnice, myslim to tak, že to byla naše sanitka... prostě naše!“

„Chudáčku Andy...“ zasténal sanitář a soucitně hodil očkem po řidiči.

„Michale, a espézetku si viděl?“

„Co espézetku?“

„Si viděl?“

„Ne.“

„Byla stejná jako máme my.“

Andy přidal – houkali a řidiči poslušně uhýbali stranou. Přidal ještě víc, ale pořád civěl, jako by nevěřil vlastním očím.

„Já ti už posledně říkal, Andy, abys před službou nelil, máš pak halucinace – skončíš v kazajce. A co mě štvě nejvíc,

sám ti jí budu muset nasadit, jako bejvalej kamarád," hudral Michal.

„Fakt! Ta sanitka před náma měla tu samou...“

Nedomluvil, protože na přechodu se flákala maminka s kočárkem a uprostřed ulice se rozhodla upravovat peřinku, takže zpomalila a Andy měl co dělat, aby se jí vyhnul.

„Kráva... pane bože...“ Andy zanadával, strhl volant doprava, potom doleva, rozhoupal celou sanitku, ale minul ji, „... kurva! Vo fous!“ ulevil si a vyrovnal sanitku.

Přidal. Další přechod na nejbližším ostrém stoupání k nemocnici nehrozil, a tak mohl přidat naplno.

„Michale, mně se zdálo, já si myslím... fakt měla tu samou poznávací značku jako my, Michale, já nekecám!“ dořičoval Andy.

Sanitáři spadla noha z palubní desky, znova si ji natáhl a soucitně poznamenal: „Můžu ti slíbit, že doktorovi nic neřeknu... když přidáš a stihnu jí. Pak ti řeknu, jaký to bylo.“

„A nepiju už druhěj měsíc, dyť víš...“

„Po takový chvíli to nic neznamená.“

„Takže... sem měl zase halucinace?“

„Ne, jenom si viděl naší sanitku deset metrů před náma.“

Andy se přestal věnovat řízení a zkoumavě se zadíval na sanitáře. „Michale, ty...“

„Drž hubu a řid! Já to fakt nikomu neřeknu!“

Vřestící sanitka proletěla polovinou města a vyjela na kopeček k centrálnímu příjmu První městské nemocnice. Andy vypnul houkačku až těsně u rampy a na parkoviště přijel vycházkovou rychlostí. Michal vyskočil z auta jako z mraveniště, vběhl do chodby, a když viděl chumel uchazečů o lenivý, věčně zaneprázdněný výtah, seběhl o patro níž po schodech. Proběhl chodbou, otevřel dveře s nápisem *Nepovoláním vstup zakázán* a poslední kroky udělal jen tak, jakože se fláká a času má habaděj.

„Věruško... čas?“

Věruška v bílém plášti se usmála, koukla na nástěnné hodiny a hlavičku, vzadu ozdobenou překrásnými vlnitými blond vlásky a vpředu rozkošným ksichtíkem s nosánkem jako knoflíček, sklonila na rameno a mile zaševelila: „Za dvacet sedum sekund deset. Ty kurvo hnusná, aby ses nažral a vrznul si, přiletíš i na raketě, co?“

Michal se k ní zezadu přivinul a pokusil se zašmátrat pod bílým pláštěm, ale otočila se a ukázala mu obrovský dranzírovací nůž.

„Vidáz, seretlem!“

Michal uskočil, neboť špička nože mu jen o vlásek minula bradu.

„Neblbni! No táák! Jak zněla sázka? Když přídu do desíti, tak mám, co chci.“

„Řekla sem, že když tu budeš přesně v deset, dostaneš, po čem nejvíc toužíš, ale já na tobě jasně vidím, že nejvíc toužíš po chlebičku, tak nechytat a hltat, dokud sem povolná!“

„Věruško...“ vmlouval se Michal.

Hrotem nože ukázala na židli, a tak si poslušně sedl.

Byli v zadní místnosti nemocničního bufetu. Obrovského nemocničního bufetu, jediného v celém objektu. Kromě přední místnosti s pultem a deseti stoly tu byla i zadní místnost, kde se připravovala jídla, i samostatný sklad. Věrka byla v zadní místnosti sama, krájela sendviče a zdobila je. Na konci jejího snažení z toho byl utěšený obložený chlebiček, mnohem hezčí a mnohem chutnější než ty od dodavatelské firmy. Udělala jich za den nespočet, ale musela se otáčet, teď opravdu neměla na Michala čas. Chuť ano, ale čas ne. Dva dala na talířek a posunula ho před Michala.

„Jez a nezdržuj. Víš, co ta důra dneska vymyslela? Objednala jen padesát chlebičků!“

„No a?“

„Ale my denně prodáme nejmní dvě stě. Dneska možná i tři sta. Hádej, kdo má dodělat ty ostatní?“

„Náklady minimální, zisk obrovskej... ta vaše vedoucí není blbá,“ pochopil Michal.

„Kéž by jí...“ Věrka sekla dranzírákem jako mačetou, až to zasvištělo, a Michalovi bylo jasné, že tam někde, kudy vzduchem proletěl nůž, si představovala krk vedoucí.

„Ale, Věruško, z těch falešnejch chlebičků, tresky vylepšený sodou a ředěnejch džusů máš něco i ty... ne?“

Věrka jen pokrčila rameny.

„Eště to tak, aby mi na konci měsíce nedala můj podíl! Se jí na to můžu...“ znovu sekla nožem, utřela si hřbetem ruky pot z čela a pustila se do krájení dalšího sendviče.

Při každém razantním pohybu nožem se jí pod pláštěm zavlnily boky a Michal nevydržel a vstal. „Věruško...“ objal ji zezadu a ruce mu jakýmsi nedopatřením spočinuly na jejích nadrech.

Odstrčila ho, ale ne prudce. „Neblni, Zdena je ve skladu, každou chvíli přijde.“

„Ale byl sem tu do desíti, jak sme se vsadili!“

„Zatím ti musí stačit to na talíři a to ostatní...“

„Dneska večer můžu, žena má večer uklízení,“ Michal zavětril šanci a kul železo, dokud bylo žhavé. „Šlo by...“

„Tak v sedum u mě.“

„V sedum na ubytovně.“

„Kde jinde, v tý tvý rachotině na kolech? Zase urveme sedadlo.“

„Ne, ne, to už bych starý nevysvětlil. U tebe, jedině u tebe.“

Michal se vrátil na místo, a než se znovu zakousl do utěšeného falešného chlebičku, usmál se na celou hubu. Zase vyhrál. Andy to stihl a on vyhrál. Perfektní! Není nad sanitku a majáky, za současného stavu cest a při počtu automobilů je to suverénně nejrychlejší způsob dopravy, pomyslel si a spekuloval dál. Kdyby sanitky prodávali jen tak, jednu by si určitě koupil a bylo by po špičce i po zácpách.

Věruška položila na talíř další dva hotové chlebičky a posunula je do rohu stolu k Michalovi – tam jídávaly speciální návštěvy.

„Andy nepřijde?“

„Přijde, parkuje, já valil, abych stihnul termín,“ odpovídal s plnými ústy Michal a dva chlebičky pro Andyho odsunul stranou.

„Prase!“

„Taky sem mu říkal, že se s tím parkováním zbytečně sere.“

„Ty! Ne on.“

„Proč?“

„Protože ste všichni stejný – za kus žvance a za kus tamtoho ste ochotný srazit půl města.“

„To je normální, všichni kluci ze sanitek maj dělat, když maj hlad.“

„Tak kde je ten Andy?“ zeptala se a rychle se otočila, protože bouchly dveře, ale to se jen Zdena ze skladu mordovala s plným vozíkem okurek, feferonek a kyblíků se saláty. Michal si znovu ukousl, otevřel si pohozené noviny a tvářil se, že vozík není zas až tak těžký.

Andy zajel do podzemních garáží a zaklepal na okénko garážmistra.

„No...?“

Starší pán oběma nohama a jednou rukou nad hroblem znuděně zvedl oči od rozečtených novin.

„Andy, jestli si boural, můžeš to rovnou odstavit a půl roku si nezajezdíš. Přešvihli sme finance, není na opravy a dlouho nebude.“

„Nenaboural, pane Michálek, všechno je v pořádku, už tak nejezdím.“

„Ne? Před chvílí sem slyšel houkačku.“

„Asi něco urgentního...“

„... by mi hlásili.“

„Vy ale máte uši! Nic vám neujde.“

„Houkačka? Na to nepotřebuju uši, stačí židle. Furt se mi ještě třese celá řiť i s kukaním!“

„Příště jí vypnu dřív, slibuju. A... jen sem se chtěl zeptat... vy ste tu už dlouho, co?“

„Ne, jenom čtyřicet tři let.“

„Tak krátce? A víte, kdo přiděluje poznávací značky na naše auta?“

„Ty seš na hlavu, Andy? Mám známýho doktora, nechceš?“

„Ne, sám jich znám stovku.“

„A nepomáhá to?“

„Ne, většina z nich taky potřebuje doktora. Tak kdo?“

„Dopraváci, jako na všechny osobní auta.“

„To vim, že fízlové, myslel sem, jestli nepřiděluje značky i někdo z vedení nemocnice, nějaký výjimečný čísla, nebo tak.“

Michálek si sundal brýle a složil noviny. Dlaněmi třáskl o stůl.

„O co ti de, Andy? Co se stalo? Na rovinu! Máš průser?“

„Níic! Nic, fakt se nic nestalo, jen sem chtěl vědět...“